

37 А Исаакъ отвѣсти, и рече на Исава: ето, господина твоего направихъ го, и сичките мѡ братѣа направихъ равкы мѡ, и подтвердихъ го сосъ пшеницѣ и вѣно: и що прочее да направимъ въ тебе, чадо мое?

38 И рече Исавъ на Отца си: да ли таа сама благословіа имашъ, Отце мой? благослови ме, и мене, Отче мой. И издигна Исавъ гласѣтъ си, та плака.

39 И отвѣсти Исаакъ Отецъ мѡ, и рече камъ него: ето, вселеніето твое ще вѣде въ тѣлстыната на-землата, и въ росата на-некото ш горѣ.

40 И съ ножатъ твоей ще живѣшъ, и на врата ти ще послѣжишъ: а когато превозможешъ, ще счѣпишъ гарематъ мѡ ш шѣта ти.

41 И не навиждаше Исавъ Иакова, за благословеніето съ което го благослови Отецъ мѡ: и рече Исавъ въ сѣрдцето си: приближаватсе дните за печальта на-Отца ми: тогава щемъ уби Иакова брата ми.

42 Извѣстихасе оваче на Ревеккѣ словесата на-Исава сына ѡ старыатъ: и прати та по-выка Иакова сына си по-младыатъ, и рече мѡ: ето, Исавъ братъ ти утѣшава себеси вразъ тебе, че ще те убіе.

43 Сега прочее, чадо мое, послѣшай гласѣтъ мой: и стани, та вѣжъ при Лавана брата ми въ Харранъ.

44 И поживѣй съ него нѣколко дни, докле да премине гнѣво на-брата ти:

45 Докле да престане вразъ тебе лютостыта на-брата ти, и да заковари сичко (нѣщо) колкото мѡ си сторилъ: тогава ще пратимъ, и ще те